



Respect pentru oameni și cărți

RO ATĂRĂTORUL
ADEVĂRUL SECRETELOR

Liane Moriarty

Marile minciuni nevinovate

Traducere din engleză și note de Mariana Piroteală



Capitolul 1

— Nu pare tocmai un concurs școlar de cultură generală, îi spuse doamna Patty Ponder Mariei Antoaneta. Mai degrabă pare o revoltă.

Pisica nu răspunse. Moțăia pe canapea și considera concursurile școlare de cultură generală triviale.

— Nu te interesează, nu? Să mănânce prăjituri¹! La asta te gândești? Chiar mănâncă multe prăjituri, nu-i aşa? Atâtea tarabe cu prăjituri. Doamne sfinte! Deși eu nu cred că mamele chiar le mănâncă vreodată. Ele sunt atât de aranjate și de slabănoage, nu? Așa, ca tine.

La acest compliment, Maria Antoaneta făcu o mutră disprețuitoare. Povestea cu „să mănânce prăjituri” era depășită de mult și, de curând, îl auzise pe unul dintre nepoții doamnei Ponder zicând că mai corect ar fi fost să spună „să mănânce briose” și, de asemenea, că Maria Antoaneta nici măcar nu spusese vorba aceasta.

Doamna Ponder luă telecomanda și reduse volumul televizorului, la care era difuzată emisiunea *Dansez pentru*

¹ Frază celebră atribuită Mariei Antoaneta, pe care se presupune că a rostit-o când i s-a spus că poporul nu mai are pâine, traducerea frazei din limba franceză: „Qu'ils mangent de la brioche”.

tine. Mai devreme, îl dăduse mai tare din cauza zgomotului ploii torențiale, dar acum aceasta se domolise.

Auzea oameni care strigau. Urlete furioase izbucneau în noaptea liniștită și rece. Într-un fel, era dureros pentru doamna Ponder să audă acele zgomite, de parcă toată furia aceea era îndreptată împotriva ei. (Doamna Ponder fusese crescută de o mamă furioasă.)

— Doamne sfinte! Crezi că se ceartă din cauza capitalei Guatemalei? Tu știi care este capitala Guatemalei? Nu? Nici eu. Ar trebui să căutăm pe Google. Nu strâmba din nas la mine.

Maria Antoaneta pufni.

— Hai să vedem ce se petrece, spuse doamna Ponder cu vioiciune. Era neliniștită și de aceea se arăta veselă în fața pisicii, la fel cum se purta mai demult cu copiii ei, când soțul era plecat și se auzeau zgomite ciudate noaptea.

Doamna Ponder se ajută de cadrul de mers să se ridică. Maria Antoaneta își strecură consolatoare trupul luncos printre picioarele doamnei Ponder (nu se lăsa dusă de nas de aparenta ei vioiciune), în timp ce stăpâna ei împingea cadrul pe corridor spre dosul casei.

Camera ei de cusut dădea direct spre curtea Școlii publice Pirriwee.

— Mamă, ai înnebunit? Nu poți să trăiești aşa de aproape de o școală primară, îi spusese fiica ei când doamna Ponder se gândise la început să cumpere casa.

Dar îi plăcea să audă flecăreală veselă a copiilor când și când de-a lungul întregii zile și nici nu mai conducea, aşadar nici că-i păsa că strada era înțesată de acele mașini uriașe, ca niște camionete, pe care le foloseau acum cu toții, cu femei cu ochelari mari de soare, aplecate peste volan ca să strige informații teribil de urgente despre ora

de balet a lui Harriette și despre ședința de logopedie a lui Charlie.

În zilele noastre, mamele își luau atât de în serios rolul acesta! Fețele lor mici și agitate. Funduletele harnice care intrau țanțoșe în școală, îngheșuite în hainele sport mulțate. Codițele bălbănuindu-se. Ochii care le scrutau telefoanele mobile adăpostite în palmă, ca niște busole. Toate acestea îi stârneau hohote doamnei Ponder. Dar erau hohote afectuoase. Cele trei fiice ale ei, deși mai vârstnice, erau exact la fel. Și toate erau aşa de drăguțe.

— Ce mai faceți în dimineața asta? striga ea întotdeauna, dacă era pe veranda din față cu o ceașcă de ceai sau ușa grădină, în timp ce mamele treceau.

— Suntem ocupate, doamnă Ponder! Până peste cap! răspundeau ele întotdeauna, în timp ce-și vedea de drum, smucindu-și copiii de mâna.

Erau plăcute și prietenoase și doar puțintel înfumurate, fiindcă nu se puteau abține. Ea era aşa de bătrână! Iar ele erau aşa de ocupate!

Tații, iar în prezent din ce în ce mai mulți își duceau copiii la școală, erau altfel. Rareori se grăbeau și treceau pe lângă casa ei cu o nepăsare cumpănată. Nu-i mare lucru. Totul e sub control. Acesta era mesajul. Doamna Ponder râdea și de ei, afectuos, pe înfundate.

Dar acum se părea că părinții copiilor de la Școala publică Pirriwee făceau năzdrăvăni. Se duse la fereastră și dădu într-o parte perdeaua din dantelă. De curând, școala îi plătise montarea unui grilaj după ce o mingă de cricchet îi spărsese geamul și aproape că o lăsase lată pe Maria Antoaneta. (Un grup de băieței de clasa a III-a îi dăduse un carton desenat de mâna, prin care își cereau scuze, iar ea îl păstra pe frigider.)

Era o clădire din gresie, cu nivel, așezată pe partea cealaltă a terenului de joacă, având o sală de evenimente la etaj și un balcon mare cu vedere spre ocean. Doamna Ponder fusese acolo la câteva evenimente: o conferință susținută de un istoric local, un prânz găzduit de Prietenii bibliotecii. Era o încăpere destul de frumoasă. Uneori, foștii elevi își organizau acolo nunta. Acolo avea loc și concursul școlar de cultură generală. Strângneau fonduri pentru table interactive, ce-or mai fi fost și alea. Doamna Ponder fusese invitată, ca de obicei. Faptul că locuia aşa de aproape de școală îi conferea un straniu statut onorific, deși ea nu avusese niciodată vreun copil sau vreun nepot la școală aceea. Refuzase politicos invitația. Era de părere că evenimentele școlare la care nu participau și copiii erau lipsite de sens.

În aceeași încăpere, copiii își țineau reuniunea școlară săptămânală. În fiecare vineri dimineață, doamna Ponder se instala în camera de cusut cu o ceașcă de ceai English Breakfast și cu un biscuit cu ghimbir. Întotdeauna îi venea să plângă când auzea glasurile copiilor cântând, plutind de la etajul clădirii. Credea în Dumnezeu numai când îi auzea pe copii cântând.

Însă acum nu cântă nimeni.

Doamna Ponder auzea, în schimb, multe înjurături. Nu era o mironosită în privința înjurăturilor, fiica ei cea mai mare înjura ca o cătană, dar era deranjant și deconcertant să auzi pe cineva strigând ca un nebun cuvântul acela din trei litere într-un loc în mod normal plin de râsetele și strigătele copiilor.

— V-ați îmbătat cu toții? spuse ea.

Fereastra ei stropită de ploaie era la nivelul ușilor de la intrarea în clădire și, deodată, oamenii începură

să se reverse din ea. Luminile de securitate străluceau pe zona pavată din jurul intrării școlii, dându-i aerul unei scene pregătite pentru o piesă. Norii de ceată amplificau efectul.

Era o imagine stranie.

Părinții de la Școala publică Pirriwee aveau o preferință uluitoare pentru petrecerile în costume de carnaval. Nu era de ajuns un concurs obișnuit de cultură generală. Știa din invitație că un geniu decisese că seara să fie pe tema „Audrey și Elvis“, ceea ce însemna că toate femeile trebuiau să se îmbrace ca Audrey Hepburn și bărbații ca Elvis Presley. (Acesta era un alt motiv pentru care doamna Ponder refuzase invitația. Dintotdeauna urâse costumele de carnaval.) Se pare că versiunea cel mai des întâlnită a lui Audrey Hepburn era cea din *Mic dejun la Tiffany*. Toate femeile purtau rochii lungi și negre, mănuși albe și coliere din perle. La rândul lor, bărbații aleseaseră, în general, să-i aducă un omagiu lui Elvis din ultimii ani. Purtau cu toții salopete strălucitoare albe, pietre false scânteietoare și decolteuri adânci. Femeile arătau adorabil. Bieții bărbați erau complet ridicoli.

Sub privirile doamnei Ponder, un Elvis îl pocni pe un altul în falcă. Acesta se dădu înapoi clătinându-se, lovind o Audrey. Doi Elviși îl apucă să dea dinapoi și îl traseră. O altă Audrey își afundă fața în mâini și se întoarse într-o parte, de parcă n-ar fi suportat să privească. Cineva strigă:

— Încetați!

Într-adevăr. Ce-ar gândi frumoșii voștri copii?

— Oare să sun la poliție? se întrebă doamna Ponder cu glas tare, dar apoi auzi vaietul unei sirene în depărtare și, în același timp, o femeie de pe balcon începu să tipă.

Gabrielle: Nu se poate spune că erau doar mamele, înțelegeți? Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu se implicau și tatii. Dar cred că mamele *au început*. Noi eram eroinele principale, să zic aşa. Mămicile. Nu suport cuvântul „mămică”. Este un cuvânt expirat. Prefer cuvântul „mamă”. Pare mai suplu. Ar trebui să trecem la grafia americană². Că veni vorba, am probleme cu imaginea corporală. În definitiv, cine nu are?

Bonnie: A fost doar o neînțelegere uriașă. Cineva s-a simțit jignit și apoi totul a scăpat de sub control. Cum se întâmplă. Toate conflictele izbucnesc din faptul că cineva s-a simțit jignit, nu credeți? Divorțul. Războaiele mondiale. Acțiunile în justiție. Mă rog, poate că nu toate acțiunile în justiție. Dorîți un ceai de plante?

Stu: Vă spun eu exact cum s-a întâmplat. *Femeile nu se lasă cu una, cu două*. Nu spun că bărbații nu au și ei parte lor de vină. Dar dacă fetele nu s-ar fi supărat pentru o nimică toată, și poate că par misogyn, dar nu e aşa, e o realitate, întrebăți-l pe orice bărbat, nu din astă amator de New Age, genul prețios, care își dă cu creme, mă refer la un bărbat adevarat, întrebăți un bărbat adevarat și o să vă spună el că femeile sunt campioane la ranchiună. S-o vedeați pe nevestă-mea în acțiune. Și, pe lângă altele, ea e mic copil.

² În original se face diferență dintre „mum”, varianta britanică, și „mom”, varianta americană. (N.t.)

Domnișoara Barnes: Părinti-elicopter³. Înainte să încep să lucrez la Școala publică Pirriwee, credeam că e o exagerare că părinții se implică prea mult în educația copiilor lor. Mama și tata mă iubeau, se interesau de mine, când eram copil în anii '90, dar nu erau obsedați de mine.

Doamna Lipmann: Este o tragedie și este profund regretabil, și încercăm cu toții să mergem mai departe. Nu mai am nimic de declarat.

Carol: Eu zic că de vină este Clubul cărții erotice. Dar asta e doar părerea mea.

Jonathan: Vă dau eu un pont, gratis, Clubul cărții erotice nu avea nimic erotic.

Jackie: Știți ceva? Eu consider că este o chestiune feministă.

Harper: Cine a spus că e o chestiune feministă? Ce naiba? Vă spun eu de la ce a început. De la *incidentul* din ziua orientării școlare.

Graeme: Din câte înțeleg eu, totul a pornit de la bătălia dintre mamele casnice și cele cu o carieră. Cum se numesc? Războaiele dintre mămici. Soția mea nu a fost implicată. Nu are timp de aşa ceva.

Thea: Voi, jurnaliștii, vă înnebuniți după pista cu bona franțuzoaică. Am auzit pe cineva la radio vorbind

³ Termen care îi desemnează pe părinții excesiv de preocupăți de copiii lor.

astăzi despre „menajera franțuzoaică”, iar Juliette nu era categoric aşa ceva. Renata avea şi o menajeră. Ce norocoase sunt unele. Eu am patru copii şi nu am la dispoziţie „personal” care să mă ajute! Desigur, nu mă deranjează în sine chestiunea mamelor care lucrează, dar mă întreb să eu de ce s-au mai deranjat să devină mame.

Melissa: Știți ce cred că a pus pe toată lumea pe jar? Povestea cu păduchii. Dumnezeule, nici nu vreau să încep să discut pe tema asta.

Samantha: Păduchi? Ce legătură are? Cine v-a spus aşa ceva? Pun pariu că Melissa, nu-i aşa? Biata de ea a suferit de sindromul de stres posttraumatic după ce copiii ei s-au tot infestat. Scuze. Nu e amuzant. Nu e deloc amuzant.

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Haideţi să ne lămurim. Aici nu suntem la circ. Investigăm o crimă.

Capitolul 2

CU ȘASE LUNI ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

Patruzeci. Madeline Martha Mackenzie împlinea astăzi patruzeci de ani.

— Am patruzeci de ani, spuse ea tare în timp ce conducea.

Lungi cuvântul cu lentoare, ca pe un efect sonor.
Paaatruzeeeeecii.

Îi surprinse privirea fiicei ei în oglinda retrovizoare. Chloe zâmbi larg şi-şi imita mama:

— Am cinci ani. Ciiinci.
— Patruzeci! scoase Madeline un tril de cântăreaţă de operă. Tra la la la!

— Cinci! nu se lăsa Chloe mai prejos.
Madeline încercă o versiune rap, bătând ritmul pe volan.

— Am patruzeci de ani, *yeah*, patruzeci...
— Ajunge, mămico! spuse Chloe cu fermitate.
— Scuze, răspunse Madeline.

O ducea pe Chloe la cursul de orientare de la grădiniță „Hai să-i pregătim pe prichindei!” Nu că fiica ei